

Daniel Uncu. Nefast și inacceptabil

written by [Daniel Uncu] | December 12, 2020

Patriotismul duce cu gândul la iubire devotată de patrie, la apărarea țării, la mândrie și la loialitate națională. Sentimentul de patriotism este similar cu cel de iubire de familie. Ocrotirea, afecțiunea, bucuria și pacea sufletească sunt devotate acestui sentiment profund și înălțător.

Patriotismul poate lua multe forme explicite în viața de zi cu zi: în armată, pe câmpul de luptă, în diplomație, în învățământ, în comunități.

Patriotismul admiră și înțelege bunele și mai puțin bunele patriei. El conștientizează ce anume trebuie să îmbunătățească în corpul patriei și în ființa poporului român, ce anume merită să cultive, ce anume să aplaude, ce anume să elimine și ce să îndepărteze. Recunoaște atât defectele, cât și calitățile.

Patriotismul este lucid și smerit, nicidecum idolatru și îngâmfat.

Naționalismul, pe de altă parte, este definit ca fiind ideologia sau doctrina afirmării intereselor propriei națiuni, privite ca fiind separate de și, de multe ori, în conflict cu interesele altor națiuni. Naționalismul este, de fapt, o formă de patriotism excesiv, agresiv, indigest, belicos, toxic.

La bază, naționalismul modern este înrădăcinat, în parte, în revoluțiile franceză și americană. Este interesant de remarcat că acest tip de naționalism, pe care unii autori îl consideră "istoric", este în general considerat favorabil, privit ca piatră de temelie a liberalismului în sens clasic și al democrației occidentale, locul comun al formării statelor naționale la începutul secolului XX în Europa.

Național socialismul german și național comunismul – amici ideologici genocidari – au îmbinat, însă, fervoarea inițială a naționalismului cu noțiunile de superioritate, de izolare și de respingere brutală a oricărui tip de alteritate. În acest context, patrioții au putut fi oricând repudiați

și sacrificați pe altarul naționalismului atotcuprinzător și atotinlocuitor. Orice neconform, orice derapat de la logica naționalistă, se va fi convenit să fie etichetat ca „trădător” indiferent de robustețea patriotismului acestuia.

Naționalismul ține, așadar, loc de orice și poate fi folosit la nevoie în orice situație. Este pus în locul profesionalismului și al valorii umane, în locul programelor de guvernare, în locul meritocrației, în locul performanței, în locul artei, în locul sportului, în locul muzicii, în locul interesului public, în locul statului de drept. El poate fi impus în mod arbitrar, poate fi invocat, fluturat obscen în situații diverse, dar mai ales în cele mai insalubre moral și etic, ca argument suprem, irefutabil și imuabil al dreptății.

Naționalismul se simte mereu vulnerabil, mereu amenințat, mereu invalidat, mereu sub asediu, căci nefiind o formă de afecțiune față de patrie, ci o formă de arestare a patriei, își trage seva din rivalitate și conflict. De aceea este în permanentă stare de luptă. Din această perspectivă, naționalismul este alter ego-ul perfect al progresismului. Este intransigent, vigilent, rigid, trist, militant și reacționar.

Naționalismul este pătruns până în măduva oaselor străbunilor magistrali, de propriul adevăr și de perfecțiunea adevărului său artefactual. Unicul adevăr, de altfel. În virtutea acestui adevăr inventat, în virtutea acestui construct cu pretenția aberantă a perfecțiunii, patria însăși poate fi devastată, poporul însuși poate fi încarcerat.

Fie și numai de aceea, naționalismul este nefast și imposibil de acceptat!